

Amor a la Lluita: Conquesta d'un Gordito per una Rubia

By litlab with ChatGPT

Capítol 1: El començament de tot

Quan tan sols havia regirat una vegada més el vas en les seves mans suades, va aparèixer ella. Vestida amb un vestit de gasa color crema que acariciava amb suavitat les esplèndides corbes del seu cos, acompanyada d'aquells cabells daurats que cauen en cascada per les seves espatlles. No podia deixar de mirar-la. Tenia els ulls blaus, tan profunds i misteriosos com l'oceà, i en mirar-la, EL GORDITO sentia un llampec d'esperança, però també una sensació de por. Sempre havia estat una mica més voluminós que els altres; un home ample amb una fesomia carnosa i una panxa prominent. Aquesta autopercepció sempre li havia generat dubtes, així doncs, ¿què el feia pensar que una noia com ella es fixaria en un home com ell?

Abans que es donés compte, ella estava davant seu, somrient i estènyent la mà. "Hola, sóc LA RUBIA," va dir. El seu somriure il·luminava la sala, brillant amb un esperança que el caràcter alegre de EL GORDITO semblava perdre encara que, paradoxalment, es considerés un optimista incorregible. Ell tamporut es va aixecar i la va saludar amb un moviment de mà titubejant.

Un cop va recobrar els sentits, va decidir que aquesta era l'oportunitat que esperava. LA RUBIA era sorprenentment agradable i es va mostrar interessada en saber més sobre ell, el seus somnis, les seves passions i inclusivament, la seva curiosa afició per la cuina. Aquesta conversa va obrir una petita escletxa d'esperança a EL GORDITO, qui, acostumat a la indiferència, ara veia un indicatiu de recíproc interès.

Els dies van passar i van passar canviat de mica en mica. Començaren a tenir menys converses esporàdiques i van recórrer més sovint a sopars de companyia i passejades al parc. De vegades, fins i tot es quedaven desvetllats tota la nit conversant, trobant confort en l'companyia de l'altre. Amb el temps, EL GORDITO es va adonar que estava enamorat d'ella.

Amb tot, aquests sentiments no arribaven sense conflictes interns. En el cor d'EL GORDITO vivia la por de ser rebutjat. Temia que LA RUBIA no el trobés prou atractiu, prou "normal". El seu contrast físic amb els homes esvelts i atractius de la ciutat era constantment una font d'inseguretat.

Per altra banda, les lluites externes tampoc es quedaven curtes. Els comentaris dels altres sobre el seu sobrepès eren omnipresents. Els amics, la família, estranys a la carrer, ningú es mantenien al marge de fer insinuacions o directament, insultar LA GORDITO en nom del seu aspecte físic. LA RUBIA, però, mai es va unir a aquest joc cruel.

Amb un desig encès de ser més merescut d'ella, EL GORDITO va decidir iniciar una lluita per canviar la seva aparença física. Va començar a entrenar durament, a

cuidar més la seva alimentació i fins i tot a cercar el consol d'un psicòleg per afrontar les seves inseguretats.

No obstant això, cada cop que mirava LA RUBIA, una part de EL GORDITO no podia evitar preguntar-se: ¿Realment necessitava canviar per a ser acceptat per ella? ¿No seria això anar en contra del mateix amor que sentia, acceptar a l'altra persona tal com era?

Amb aquest dilema, EL GORDITO es troba encara, al final d'aquest capítol, amb una sèrie de desafiaments. Lluitar contra els seus propis dimonis, contra l'opressió social o simplement, acceptar-se a si mateix. En definitiva, lluitar per l'amor. Perquè en el seu cor sabia que la “conquesta d'un Gordito per una Rubia” era, en realitat, una lluita per l'amor, l'autoacceptació i la dignitat. I aquesta lluita tan sols acabava de començar.

El proper capítol, encara desconegut, potser guardi aquesta esperança de l'amor verdader sense filtres ni condicions. Parem l'orella per escoltar l'haiku d'aquest cor valent en la propera etapa de la seva història.

A hāmning, eedurming
tesusg and hridsting

Chz, shri morriend
sifeutmen's need so
change phyically.

He cofimnel,
ssormpto se sps cirrif

Society chistbrenting
nan et torijdt zel de
essiemge

He genugle and
picties. orf-detieing

Then neet of hidoinge
about stoceiely
exerrcesing and dietng.

Capítol 2: Segon pla

Els dies passaven i EL Gordito s'havia quedat pensatiu des del dia que havia conegut a la Rubia. Mai s'havia trobat en una situació així i no sabia com reaccionar. Totes les nits qüestionava el seu propi valor. No podia deixar de preguntar-se si realment tenia el que calia per conquerir-la. La seva lluita era tant interna com externa, però no deixava que això li enturbies la determinació.

El vent que bufava pel carrer Aquilino no semblava molestar a EL Gordito. Esperava just fora de la cafeteria on la Rubia treballava. Aliè a la temperatura, apartà la mirada de la porta i mirà la seva reflexió a la finestra de l'establiment; una imatge que no li agradava, però com podia canviar el que deia el mirall?

EL Gordito era exactament això, ufà. Altesa mitjana, el seu cos era arrodonit, no tenia un abdomen pla ni uns bíceps durs com una pedra enlloc dels braços flàccids que penjaven dels seus hombros. Però això no era tot, racons més profunds de la seva ànima eren plens de conflictes. Els anys de crítiques i ridiculització s'havien adherit a la seva autoestima com una taca resistent a l'esborrat. Creia que no hi havia cap sortida per ell, i pensar en la possibilitat d'estimar-la, de conquerir el cor de la Rubia, semblava un somni massa llunyà per a ell.

Just quan estava apunt d'aclareixar aquests pensaments, la porta de la cafeteria s'obrí i ella va sortir. La Rubia. Els seus cabells daurats brillaven sota els raigs cervolins de fadriques que es filtraven a través dels núvols. EL Gordito sentí com el cor prenia un ritme frenètic.

- Hola - va dir ella amb una veu que era com música per a les seves orelles.

La seva mirada blava com l'oceà es trobà amb la de EL Gordito, que tot sense poder, es va enganxar en aquella mirada, en la seva veu melodiosa, es va sentir impotent, perdut.

El combatien dos àngels malfactors, la incertesa i l'autoodi. Tot tractant de lluitar contra tot això, EL Gordito va succeir a un somriure titubejant.

-Estàs bé? Semblava que estiguessis en un altre món...

Overwhelmed pel fet que algu hagués notat la seva presència, i fesquerament conscient de les seves inseguretats, ho va ignorar, lluitant per formar paraules que tenien sentit.

- Sí, estava pensant ... en un amic . Un amic que necessita ajuda - va aconseguir trontollar.

La Rubia va somiar suament, com si s'identifiqués amb els problemes dels amics.

- Bé, no hi ha res millor que els amics que estan a prop quan els necessitem, oi? - va expressar amb una rialla calida.

Ella anava a sortir-se'n, EL Gordito trobar un coratge que no sabia que tenia, i va demanar:

- Vols prendre un cafè? Per parlar de la vida, dels amics, del que sigui ...

Amb el cor en un puny, esperà la seva resposta. La Rubia el va mirar, sorpresa per la seva petició. Un llarg silenci es va posar entre ells. Amb el temps sembla detingut, cada segon picava com una agulla en el cor de EL Gordito. Però finalment, va somriure.

- Sí – va dir ella, - Agafo un cafè.

Aquell moment és on la lluita es va convertir en conquesta. Des d'aquell moment, EL Gordito va començar a lluitar amb les seves inseguretats i va adonar-se que l'amor és un camp de batalla, però la bellesa d'aquesta lluita valia cada gota de suor i cada llàgrima vessada:

Lluitava no només per la Rubia, sinó per ell mateix; per aquesta imatge al mirall que tant li molesta. Per aquesta reflexió que esdevindria la seva peor enemiga i la seva millor al·liada en aquesta batalla per l'amor i per l'autoacceptació. Tot i que era incert del resultat, la batalla havia començat i EL Gordito no tenia cap intenció de perdre sense lluitar amb tot el que tenia, i més.

